

citverunproživot

můj svět byl vždycky plnej lásky a lásky. to stačilo. pořád to stačí. tohle sou moje vzpomínky na věci, co se nikdy nestaly.

streetsofphiladelphia

vyjdu z domu a tam se na ulici tak naze vstříc světu líbaj kluk s holkou. líbí se mi ten pohled. ten obraz, kterej se přibližuje až jsou vidět jen jejich spojený rty a hýbající se jazyky. po chvíli se zaostřený oko zase stáhne do normálního rozměru. do prostoru se rozjede streets of philadelphia a já vycházím ven. sem tu sama, v tý šedi města. v sobě pár panáků, flášku šáňa a spermie kluka co vlastně ani neznam. dneska sem se dozvěděla, že je můj manžel neplodnej. řeknu, že je všechno v pořádku. teď už bude.

stereototal

mý klasicky obnažený nohy se střídaly ve vzduchu a přehnaně přehrávaly, že jedu na kole. smála sem se, až byly vidět můj zuby, který sem si čtyřikrát denně drhla vybělovací pastou koupenu v drogerii na konci ulice. vždycky je tam cítit čistá vůně mýdla a obyčejného krému. u pokladny stojí stará paní s rukama jako stoletý papír. k nákupu vždycky přidá malá mejdlíčka zabalená v okrovym sáčku. na stole má fotku dvou lidí. sebe a manžela někdy z třicátých let. on má oblek, ona puntíkový šaty a v ruce drží kytici tulipánů.

když sem přestala s tou samosváděcí akcí, hodila sem do rádia stereototal a zavolala do květinářství. kytku tulipánu by měla dostat do dvou hodin.

chrismartin

dívala sem se z vokna. přijelo auto. sousedi. aspoň myslim, že to byli sousedi. začali vyndavat věci z auta a pořád se na sebe dívali. on jí pohladil ruku, bylo to asi jako když mrkneš, ale bylo to tam. a já se zeptala chrise, co mi zpíval v pokoji:

„to maj v těch taškách štěstí nebo co..?“

lolita

vždycky když jedu z práce stojí u silnice spousta holek. prodávaj se na výpadovce na rozvadov. občas vidim, jak nějaký auto zastaví a domlouvaj se. říkaj si cenu a co kdo chce a jestli má kondom a kde to budou dělat. ty holky sou většinou takový typický. sukně a kozačky, odbarvený vlasy, hrozně velký pusy. jedna je jiná. ona je jak holka od vedle. obyčejná jakoby chudá zatoulaná holčička. má starý brejle a strašně velkou budnu, když jedu kolem, snaží se na mě usmívat, protože na tu dálku nepozná, jestli řídí kluk nebo holka. a mě pokaždý z toho úsměvu puká srdce. cítim jak mě bolí, jak se do mě ten úsměv zasekává a jak mě ničí. trhá mě a kouše až na samý dno tkáně. vidim to jako by to dávali v televizi, černobílej zrychlenej film o trhání, kousání a ničení mýho srdce. sem zasažená tím úsměvem malý kurvy. a nedokážu jí pomoct.

včera sem u ní zastavila. divila se, že sem holka.

řekla sem: „nic od tebe nechci, jen sem se chtěla zeptat, jestli něco nepotřebuješ.“

ona neříkala nic, asi se bála, že je to nějaký podraz.

„nepotřebuješ něco? třeba nový brejle nebo bundu?“

„potřebuju peníze.“

„tak já ti nějaký dam.“

„nemůžu si je jentak vzít, musim si je vydělat.“

„nemusíš, dam ti je. řekni si.“

„ne, to nejde.“

„ale jo, de, tak si řekni za kolik chodíš a já ti dam stejnou částku a bude to jako kdybych si tě koupila.“

nechtěla. byla to čestná kurva. jediná správná volba byla bejt děvka. chtěla bejt děvka, chtěla bejt jak pretty woman s jinym koncem. pořád trvala na svém, tak sem jí vzala do auta, odjeli sme do lesa, dohodli se na ceně a pak mi to udělala. když bylo po všem, odvezla sem jí zpátky na „její“ místo a odjela. v rádiu sem naladila lolitu od kryštofa a měla sem dobrej pocit z toho, že sem jí mohla aspoň jednou pomoct.

underpressure

karaoke řvalo až ven a mně to nevadilo. bylo to skvělý, ta muzika tak nahlas. tak nahlas až mi propletla každej sval, každej orgán, každou buňku. byla sem personifikace songu. zpívala sem s lidma a červenýma nehtama ťukala o stůl. bylo v tom něco rozvernýho, hravýho a mně se chtělo pořád jenom pokračovat. animovaný noty poletovaly vzduchem a přiopile se bouchaly do těl. kamera zabírala jenom mě až do velkýho detailu mýho obličej. zrovna hrálo under pressure a já zpívala víc než freddie s davidem dohromady. byla sem toho plná. kamera zabrala celou mojí postavu. stoupla sem si na stůl a kolem mě pár lidí taky. pohled byl rozprostřenej shora na celou místnost. pak už stáli na stolech všichni a v tu chvíli sem vyběhla ven, utíkala sem, až už sem nemohla popadnout dech a zdálo se mi, že mi mý nohy prostě ulítnou. a pak mi to došlo. tohle mi stačí. je to dobrý a to stačí.

fallingslowly

„miluju tě.“

„miluju tě.“

v povzdálí se line falling slowly, který neslyším..

tak končí můj příběh o světě, kterej bývá snem ve dne a skutečností v noci. konec je láska. jako začátek a prostředek. sem verun. mý slova nejsou svatý hovno. bejt já není vítězství. ale vítězství je to, že mi nemůžete vzít svobodu. loučím se a děkuju.